

בעלת האש

עמי מזרח רוסיה
צייר גוסרוב

היה זה לפני שנים רבות. כל הגברים של הישוב יצאו ליער לציד. בצ'ומים (אוהלים) נשארו רק נשים וילדים.

עברו יומיים. בערב יום שלישי אחת הנשים יצאה מצ'ום, חטבה קצת עצים כדי לבשל. היא חזרה לצ'ום, שמה עצים לתוך האח, התיישבה ליד האש והתחילה להניק את בנה.

האש בערה יפה, אך פתאום נצוץ אחד עלה, קפץ על התינוק וצרב אותו. התינוק בכה והאם קמה והתחילה לנזוף באש:

"מה את עושה? אני מאכילה אתך בעצים ואת צורבת את הילד שלי! לא אשים לך יותר עצים! אחטוב אתך בגרזן, אפרק, אכבה!"

היא שמה את התינוק בעריסה, לקחה גרזן והתחילה לחטוב באש. ואחר כך שפכה דלי שלם של מים. האש כבתה. בצ'ום נעשה חשוך, קריר. עכשיו התינוק התחיל לבכות כי היה לו קר. האישה התעשתה והתחילה להדליק שוב אש. ניסתה, התאמצה אבל לא הצליחה. לא נשארה אף גחלת.

"ארוץ לצ'ום של שכנים. אקח משם אש" חשבה האישה ורצה לשכנים. אך רק פתחה את הדלת והאש כבתה. היא רצה לצ'ום של סבתא שלה. ושוב רק פתחה דלת האש באח התחילה להבהב, יצא עשן והאש כבתה.

"מה קרה לך?" שאלה סבתא "רק נכנסת והאש כבתה. אולי העלבת אותה?"

האישה התחילה לבכות. אין יותר אש בישוב כולו. אף אחד לא יכול להדליק מדורה. הכל חשוך, קר. "נלך אליך, נסתכל מה קרה, מה עשית" אמרה סבתא.

האישה הובילה את סבתא אליה. גם סבתא ניסתה להדליק אש ולא הצליחה, כמה שלא טרחה. בסוף

ירדה על ברכיים, הסתכלה לאח וראתה – יושבת שם אישה זקנה, עורה דולק כמו אש. והזקנה אומרת לסבתא "לשווא את משתדלת. הנכדה שלך העליבה אותי מאוד. הציפה את עיניי במים, את פניי שרטה בברזל!"

"בעלת אש, אל תכעסי, תני לנו אש!" ביקשה סבתא.

בעלת האש שותקת. סבתא ביקשה הרבה זמן ובסוף בעלת אש אמרה "אחזיר לכם אש אם האישה הזו תתן לי את בנה. רק מהלב שלו אוציא לכם אש. תזכרו אז איזה מחיר שלמתם תמורת האש."

האישה התחילה לבכות עוד יותר וסבתא אומרת לה "שבעה דורות של אנשים נשארו בגללך ללא אש. איך נוכל לחיות? אין ברירה. את צריכה לתת את בנך."

האישה מסרה את בנה. בעלת אש נגעה בעצים, להבות עלו והיא בעצמה עם הילד נעלמה.